

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 630. Honorii Pap. V. Annus 5. Heraclii Imp. Annus 21.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

deinceps **A**u certo sermone, venerandam suggestionem à Deo infeparabilem vestram ad relegendam iudicat suscipere, quod dictabat & putabatur profate pie usum esse rescriptum: mentionem enim faciebat illius Pauli, qui & Saul, Severitatem videlicet haereticis, qui (vt dictum est) in Armenia cōuenit Heraclium Imperatorem in expeditione aduersus Perfas degentem. Sed pergit Cyrus

XI.
CYRVS
DVM SER-
GIUM
CONVELIT
VFENIYM
SPARGIT.

Opportune ergo nunc silentium gerere, & nequaquam contradi- cere perstruere: verum ad eruditam à Deo doctrinam confidere di- cibus, venerabiles eius syllabas postulas primere, liquidius decla- rantes, qualiter duas operationes post vniuersionem dicere recusantes, in vna, id est, singulari operatione in omnibus diuinae eloquii possunt concludere tam quod passibile, quam quod impassibile ipsius ineffabili dispensationis Saluatoris nostri Iesu Christi, quatenus à Deo illu- strata eruditione Deo instrutorum vestrorum illuminata imperia- lem terram: seruinatamque verbi gratiam libenter suscipiens, ad fructuositatem salutem perducet, Deo acceptis denique suis orationis solite ministrare, iam mea paruitate, quam vis qui vocem sunt, be- nignus meus dominus dognetur. Et inscriptio: Cyrum humilis ex- orans pro honoratissima vita Deo honorabilis dominae mes ioggegi, hincque Cyri epistola, quae Sergium male consultum in dubitationem primum inducens, ad ruinam illi vitam aperuit.

XII.
NONIM
MICHAEI
SE OGOMA
TIVS
PRINCI-
PVS.

Ex his puto intellexisti lapsum Heraclii, qui dum in Paulum Severianum haereticum agit, se ipsum in eam he- resim coniecisse declarat, qua duas in Christo voluntates & operationes negauit esse dicendas. Suo sepeper damno se immiscuisse Principes in dogmatibus debentibus, plurimis superius est declaratum exemplis: quod maxime in Heraclio perspicuum demonstratur, qui studens parti alteri, quasi veritatem defendens, pene nesciens, in profundam labitur haeresis, quae infelix praeculare partem, tot victoribus gloriam obscurauit, vt quae inferius suis di- centur locis, apertissime declarabunt. Satis Principi ad salutem, vt obortas de fine quaestiones deferat ad primam sedem, à qua controuersia distantur, cuius arbitrio (si causa exigit) & vniuersale Concilium congregetur, atque interim ipse nulli se implicans nouitati, as- sectu liber, quid ab Ecclesia decernatur, expectet, vt se- quatur.

I E S V C H R I S T I
A N N V S 630.

HONORII PAP. V. HERACLI IMP.
Annus 5. Annus 21.

I.
DE ORITV
MAHOMEDIS.

A N N V S sequitur Redemptoris sexcentisimus atque trigessimus, Indictione tertia, quo defunctus ponitur in Annalibus pseudopropheta Mahomedus, siue Mahometes, siue Mahometus, vel Mahomat; à quo improba secta Mahometanorum oboeta est. Monumentum tantum peperit & enutritum Oidens, cuius deformitati monstra ceteris necesse sit omnia, quae huc Danieli, siue Ioanni Evangelistae diuinitus demonstrata feruntur ad aliquod grande malum significandum. Praecursorem quidem Antichristi hunc omnium scelestissimum extitisse, Ioannes Damascenus a exitum ait. Vnde autem ei ob- uenerit vt propheta à suis editus sit, citati Annales ita declarant: *Apud Hiericium in domo, siue in Arabia Felice, Hali parente Ismaelita gentium, camelariamque, exercuisse artem, pauperumque hominum suam operam mercede locasse tradent, inuigilante seruitio curandam potentis viduae, qua nomine Tagida * dicitur, rat, nisi que ascendit suscepisset camelos: & cum videret effectum ingenio, infirmam se domine gratia, reseruit, vt eandem conuinceret sibi vxo- rem. Profectus vero in Palaestinam, ibi versatus cum Iudeis & Chris- tianis ab iudicibus aliquod eis conatus adhaerere: mentemque vana- m prurigo cum cogitaret honoris, ex occasione bene accepta nundinationem quamdam exercuit, ex qua nomen sui propheta adeptus.*

a Damasc.
Hieric. in
fin.
b Theoph.
c Theoph.
d huc anno
Heracl. imp.
e huc dicitur
p.
MAHOMEDIS
ORIGO
ATQUE
PROGRES-
SUS.

Cum enim & à demone exagitatus, & ematialis morbo laboraret, vixorem suam, quae etiam ex eo capiebat dolorem, quod nullo ipse egno homini & rextationis ebrietas usque, ita demulsi, quod diceret, ad conspectum Angelus Gabrielis ibi apparere con- sideret. Erat amicus ei mulieri monachus quidam, qui ex saltem fidem ibi relegatus vnebat. Hinc mulier totam rem aperit, Angelus enim nomine propalato. Is autem monachus vii equum eam profectum in animo mulieri confirmaret, verum Mahometum Presbiterum dicere aut eum enim Angelum ad quem vatem mitti. Maluit veritas impoffori illius monachi fidem habere, alius sui generis monachi- rum fabulam enarrant, ab his porro ad vniuersam aliam diuinationem. Vbi vero simul innotuisse sibi & creditum se esse prophetam. Nisi per imaginem quaedam effinxit, eademque vt diuinitus accepta curiosa atque simplici populo facile persuasa, ac vultum vniuersi figmenti plenum concorsit, quod & celo huiusmodi effinxit, siueque tradidit sceleratibus obseruandam, si que factum est, vt ita error vane conceptus, non miratorem vniuersi, sed vt ar morem magis magisque apud posteros atque in exterioribus seceret.

Quod autem ad seductorem monachum spectat: ex fragmento historico Anastasi Bibliothecarii, vbi de monacho isto agit, quoniam ille fuerit, declarat, qui verus cum testimonium ei, Mahometo scilicet, iura quidem puto monachus Ariamus, qui ob nealium fidem Constantinopoli, emato- stero Callistrati exterminatus erat cum turpitudine sub Impera- tore Heraclio, iste sceleratus nebulosus istam & vniuersam multam ha- iusmodi verba: *Veni, inquit, ille à visione quodam angelus, qui dicitur Gabriel, & non seruus id spectaculum, conualit. Se quidam puto. Cum dicitur illi Imperator Heraclium cum vniuersa à Persarum bello reuerteretur, & per Aethiopia transiret in eam sinum in iura deo exorsus Mahometi, seruis ei victorialis laudis, sicut ipsum lo- cuerat sceleris ille pseudomonachus, peccatque ab ita terra, quae peccatoribus suis atenda sufficit, peritiam corpus factus est, huc ibi.*

Sed quomodo error accepit augmentum, idem qui supra Annales declarat, nimium quod primum ad eum accerterunt Iudei ex ultimis ipsius esse, quae expedarent, Messiam; deinceps ex euangelium sedebatur, quod eum circumcilionem amplissimi famularet: verum eum eundem immunda concedere cognouit, nempe camelum carnem, & sententia recessit, sed non cessauit commouere eum in Chilianos. Excogitauit autem ad sectam propagandam veritatem nebulosam illecebras ex voluptatibus carnalibus comparatas, feminarum multitudinem suis concedens in hac vita, & in futura iisdem constam paradifum, in quo ipsi tanta ad cibum & potum laute abundeque suppeteret, & ad coitum pariter ardore pulcherrimam multitudinem feminarum; his vero potissimum poteros fore, qui vel hostem occiderent, vel occiderentur ab hostibus: ista satis alture proponens, quo fuorum bello huius efficeret.

Veigitur populos omnes alliceret, ex quibus ferme aliqua nuscuit, nempe ex Iudeis circumcilionem, Deo- ritas eultrim, abstinentiam à carne suilla; et Christiani Christi nomen, ita tamen, vt eum sicuti dñam, siue Nestoriani, coleret.

Rursum vero vt omnes feces eiecihas ad sedam alliceret ac sibi coniungeret, ex Manichaeis etiam de Christo illud accepit, vt nequaquam Cruci affixum Christiani diceret, sed vberem Christi, Crucem pentusibonatus. De eodem Christo insuper blasphemus illa con- xit, quae his verbis recitat Damascenus: ait enim: *Chris- tum autem dicit Verbum esse Dei & eius Filium, sed vniuersum que seruum, enimque factus est Maria sine semine generatum. ab enim, Verbum ac Spiritum Dei, cum in Mariam uerteret, genuit filium qui Dei propheta & seruus est. Iudeos autem cum ab eo in Crucem agere uoluisset, & cum eum tenuisset, cum quidem vberem egisset in Crucem, Christiani autem nati in Crucem quodam fuisse, nec mortuum, Deum enim ab se traxerunt in caluum quodam esset eberissimum. Hoc etiam commemorat. C. R. I. S. T. I. V. M., non in caelum peruenisset, à Deo interrogatum fuisse, an Deum fuisse se dixisset. Eumque facit hoc modo respondentem: *Deus, Domine, si placet animo: sibi hanc meam orationem non fuisse, neque**

... non fallere sermone. Homines sunt qui contra legem
... non fallere sermone. Homines sunt qui contra legem
... non fallere sermone. Homines sunt qui contra legem

Ad hec perterea diis circulari tradentis claves paradisi
... non fallere sermone. Homines sunt qui contra legem
... non fallere sermone. Homines sunt qui contra legem

Dante in iis, in loco quodam, cui homo est Macha
... non fallere sermone. Homines sunt qui contra legem
... non fallere sermone. Homines sunt qui contra legem

Pec o omnes mittere non desineat, cum nulla via parat
... non fallere sermone. Homines sunt qui contra legem
... non fallere sermone. Homines sunt qui contra legem

gulis plane seculis, fallitatem eius appetit huc mon
... non fallere sermone. Homines sunt qui contra legem
... non fallere sermone. Homines sunt qui contra legem

Successe Mahometi Eubabezer, citati ante Anna
... non fallere sermone. Homines sunt qui contra legem
... non fallere sermone. Homines sunt qui contra legem

Reddamus hic singula totidem verbis, que sic se habent
... non fallere sermone. Homines sunt qui contra legem
... non fallere sermone. Homines sunt qui contra legem

Exortus est namque Mahometus hoc sarraceni tempore
... non fallere sermone. Homines sunt qui contra legem
... non fallere sermone. Homines sunt qui contra legem

Alios quoque ad condimentum sui erroris in honorem Ioseph
... non fallere sermone. Homines sunt qui contra legem
... non fallere sermone. Homines sunt qui contra legem

Comque animam interit tradidisset, soluti de miraculo
... non fallere sermone. Homines sunt qui contra legem
... non fallere sermone. Homines sunt qui contra legem

IX.

634.
DE MAHOMETIS EX
S. EVLEQ. GIO.

D. HAZAR.

X.

MAHOMETIS TYRANIS COH
TINENTIA.

presens
tiens,

XI.

CANES DE
PASTI CA
DAVER
MAHOMETIA.

probantibus Angliis priuatum custodia cadaver eius reliquerunt. Statimque vice anglica ad eius seueram canis ingressi, latius eius decorauerunt. Quod reperit saltem, restitutum cadaveri eius humo dederunt; & ob eius vindictam inuicem, anis singulis canes occidere decernerunt: ut merito cum eo habeam illi participationem, qui pro eo dignum meruerunt subire martyrium. Digne et quidem accedunt, ut eam ventris canis ac talis propheta repletet, qui non solum suam, sed multorum animas inferis tradidisset. Multa quidem & alia scelera operatus est, quae non sunt scripta in libro hoc: voluntarium scriptum est, ut legentes, quantum hic fuerit, agnoscant. Ad honestandum autem tale portentum, à facillime ministerio conlulit erectum illi esse sepulchrum, de quo superius dictum est.

Porro haec & alia plura in detestationem sectae nefandae publicè scriptis ab eodem auctore vulgata in Hispanias liquet: ut plene non contemnenda ea sint scripta, quae in opprobrium ipsorum Saracenorum de tali impostore veluti prophetae gloriantium coram ipsis obiecta fuerit. Sunt & alii, qui pseudoprophetae huius remanentia, progressus, obitum, leges atque alia profecturi, de his voluntaria concesserunt, quae tu conlulas. haec ad Annalium institutum satis sunt: abstinentes enim libentius, quod multa fabulosa in eis posita inuenimus.

XII.

At dum hoc monstrum coalescere incipit in Oriente, armorumque potentia, quod non posset veritate, auctoritatem tibi conciliare satagit, & dormitat steretique bonus Heraclius, immo depositis armis, nulla de tuendis tam partis cura sollicitus, nec timore percussus de perdendis, quae Romanis essent Imperii, vigilantique cum Monothelitis, omne consilium agitat, simulque potentiam omnem adhibet, ut dogma stabiliat. Vastum diabolus excogitavit inuentum, ut his triticis tenet Heraclium occupatum eo tempore, quo ipse adeo grande malam, quo maius nunquam fuisse in orbem illatum, machinari carperat in Oriente; faecereque Ecclesiastico bello occupatum Heraclium detineri, quo tempore ipse in Christianam religionem & in ipsum Romanum Imperium insuperabile praelium praepararet: adeo vt minime à scopo veritatis aberreret, qui dixerit, nullum Romanorum Imperatorem maiora damna, quam Heraclium in Christianam Rempublicam inexistit, dum ad extinguendam faciem diaboli non accurrit, sed alitè incendio fomenta interrim parat. At de his factis.

Inuenisse.

XIII.

CYAVS & FIG. ALEXANDR.

Hoc eodem anno, vbi Gregorius Episcopus Alexandinus sedisset annos decem, moritur, atque in locum ipsum subrogatus est Cyrus ex Lazorum Antistite id operante Heraclio Imperatore, qui eo vtebatur familiarissime. Hic quidem sub Catholico nomine quasi praedicator Chalcedonenlis Concilii, ac veluti affessor & professor epistolae sancti Leonis Papae, dum conciliatorem & sequestrem agit pro renouandis haereticis ad Ecclesiam Catholicam, nouis excogitatis artibus, Catholicos, quos inuenit, in haeresim neficientes induxit. Quomodo autem id accidit, suo loco dicturi sumus.

Hoc pariter anno Honorius Papa, deiecto Fortunato haeretico Gradensi Patriarcha, subrogauit in locum eius Primogenium. De his sextant ipsius Honorii Papae litterae his verbis confectae praeter:

Ex Chro.

Am. Dun

Am. Dun

Vener.

XIV.

11517. HO

11517. HO

11517. HO

11517. HO

11517. HO

11517. HO

11517. HO

11517. HO

11517. HO

11517. HO

11517. HO

11517. HO

11517. HO

11517. HO

11517. HO

Honorii Episcopi, seruis seruorum Dei dilectissimi fratris vniuersi Episcopi per Venetiam & Istriam constituti. Saadentis & decretalis apice fraternitati vestra dirigimus, per quos experimus, vt loco iuda aliu vita prohibita ad regendam regem Dominicum promoueat. Et non numerio u, qui diebus est, & iuda, actibus comparatur, & moribus. Nam quod ille in capite, hoc ille videtur excussisse in corpore. Primogenium itaque subdico nam & Regimarium nostra secta Gradensi Ecclesia Episcopali ordine cum palli benedictissime diximus sancti audiam. Oportet ergo fraternitatem vestram iuxta legem Ecclesiasticam omnia disponere, capereque vestre iurisdictioni obediendum exhibere. Non enim dirigentis hominis vestri: ad excusationem Longobardorum regem,

innoximus, vt eundem Fortunatum, vt relicta ab eo Republica, ad gentesque prelatam, & adnegata concedere vinitas Dus rebentis & peripiam, nec non res quasque, sciam asusum ab hisque monstrato, exepat, & repetere non inuicetur. Et hi, à quibus repetitur, à partibus Christianissima Republica partem infusam inquamantur. haec Honorius, qui dignissimo titulo & merito quidem Venetam Rempublicam Christianissimam nominat: vt prope quae, relicti schismaticis, Romanae Ecclesiae adhaereret, & ne implicaretur eorundem schismaticorum laqueis, à Romana Ecclesia petere scilicet Episcopum: quo amplissimo titulo gloriosa, poterit longe lateque terra matque domini felicitate propagant.

Ne quid autem minus haberet Gradensi Ecclesia ab Aquilensi, ipsi Romani Pontifices eandem Ecclesiam palli insignibus & Patriarchae nomine illustrant: nam (vt superius dictum est) ipse etiam Gradensis Episcopus Patriarcha inuenitur sepius nominatus. Nihil & factum est, vt immortalis inter vtique creentur simulatio, & exccitata perennes discordiae faciant, perpetuae odia coaluente, quae nutrita sunt opera Longobardorum Principum, fluidentibus Longobardis Patriarcha Aquilensi (qui & securitatis causa Forum laui seclerè transtulit, ob idque & Forooulenlis Patriarcha est appellatus) fauente vero Gradensi Patriarcha Raemennate Exarcho post Romanum Pontificem. Porro si non Exarchus nunquam desinit ipsam Aquileiam insistentem, in Longobardi Gradus, siue Gradus: nam audi, quae dicitur Paulus b de Duce Forooulenle, Lupo nomine: hic Paulus in Gradus insulam, quae non longe ab Aquila est, cum quodam exercitu, per stratum, quae antiquitus per nauis facta fuerat, intravit, & depredata ipsa ciuitate, Aquilensi Tullio ducem, exinde austrum deportauit. hae tiple, qui & superius dictus est, à Paulo (quem alii Paulinum dicunt) Aquilensi Patriarcha translatus fuisse Ecclesiae Aquilensis in fauos ad Gradus, dum fugeret Longobardos in Italiam intruentes.

Accidit praeterea, vt inter Longobardos & Venetam implacabile diu vigeat bellum, quemadmodum inueniamque Ecclesiam Aquilensis & Gradensium immortales existerent contentiones: quae licet saepe huiusmodi sedata à Romanis Pontificibus, tursus pullularent. Vtrum pro Ecclesia Gradensi semper infante ille ipsius Romanos Pontifices, litterae Gregorii II. & Gregorii III. Romanorum Pontificum docent, et quibus apparet eandem insidentibus Aquilensibus Patriarchis interitus vobis Longobardorum semper tutato esse. Si uero etiam Gradensium Ecclesiam Romanorum Pontificum auctoritate erectam, firmatam, atque defensionem, Venetorumque Rempublicam Gradensium Ecclesiae uocatione à Romana Ecclesia haussisse plurimum adiuuauerit: cuius rei ipsa optime conlula, ad nuntium Romani Pontificis parata semper fuit in Longobardos insurgere. Dicent id litterae Gregorii Secundi Romani Pontificis ad Vrsium Venetiarum Ducem, cum ei praecipit inuenire Exarcho ad expellendos Longobardos, cum occuparet Raemennam: quod & feliciter gestum est, sed de his omnibus futuris inferius suis locis dicendum est. Haec modo occasione litterarum Honorii, quibus Venetorum Rempublicam Christianissimam nominant: vt videret, quo summiter posito fundamento, tam nobilis structura creuerit.

Hoc eodem anno passus legitur apud Logoretum in Hispania S. Vincentius Abbas, quod à perditis Arabum tentus, nollet ipsis ipsorumque haereticorum contumaciter illi gerer pacis Ecclesiae tempore, magna Dei gratia, ad proprio coronam martyrii. Cuius epitaphium vt haec prima in qua incitium legitur, hic tibi in martyris memoriam detribendam praeratumus, vt se habet antiquitas inae scripturum:

Hoc tenet orationem venerandorum corporum vcentium Abbat. Sed sua sacra tenet anima celestis laudibus. Regnum inuicti in uoluntatem suam gaudia vicia. Martyris exempla signata quod membra sacra.

Demosthenes Dicitur huius regni rex. *Quatuordecim annos & duo menses* regnavit. *Megasthenes* Christianus fuit a iustis, *Regis* et hereticus fuit in rem ad hunc. *Su* fuit effugium suu vitamque removit. *Spartus* aliamque Domini quo tempore sanctus. *Orator* huius est de flamma iustitiam flammam. *Clap* in *Prophetis Dei* quinto Idus Martij. *634*
D. C. LXVIII.

Venerunt etiam obscuri in dictio epinaphii, clara tamen est memoria martyris, qua ponitur inter martyres in tabulis Ecclesiasticis, in viciaria Ecclesia Catholica annis singulis repetenda tertio Idus Septembris, fortasse quod ea die regni eius incunentum, vel translatum fuerit.

IESU CHRISTI
ANNVS 631.

HONORII PAP. ANNVS 6.
HERACLII IMP. ANNVS 22.

Sexcentisimus trigentesimus primus agitur Redemptoris Dominus, Indictione quarta, quo res Orientalis Imperii huiusmodi imaginem ceperunt. Ex quo etiam Heraclius Imperator et naufragus a fide mala cuncta Romanum Imperium inuadit: nam usque dum coluit pietatem, Deus prodebat: cetera fidelium: ubi vero de acceptis beneficiis nimis ingratum apparuit, excitatur contra eum barbarus Arabes, de quibus nihil tale tuerat. Ita nouit Deus in rebellis fidei Catholice Principes excitare gentes vicinos: quibus velut virga furoris iratus plagas illis iniigit.

Hoc siquidem anno (vt produnt Annales) post Maronem Principis obitum, cum in Persarum Regnum potentia collapsa penitus esset, consumptis inter se ipsis bello civili, ceperunt Arabes bellum gerere aduersus Romanos: quanto autem eos damno affecerint, que dictum sumus ante sequentibus, demonstrabunt. Laborantibus itaque Heraclius pro Monothelitarum heresi roboranda, cooperante cum ipso, immo impellente eum Sergio Constantinopolitano Episcopo. Porro res ita se habebat, vt palchro velamine pacis entos impius obtegeret: et ad vi casumodi ipsorum conatus potius extirpatione, quam eius propagatio exteriis videretur. Etenim que se habebant Monothelitar, defensores se esse Chalcedonensis Concilij, hereticos vero tam Nestoti, quam Eutycheis, sine aliorum, euerfotes: adeo vt toto fere hoc tempore, quo vixerunt, tum Sergius, tum Heraclius persecerunt inter suos Catholico nomine: nec per annos plures fuit eiusmodi hereticorum vastities decreta. Quomodo autem ista se habuerint, quae annis sequentibus dictam sumus, aperient.

Quod vero ad res pertinet Occidentales: hoc ipso anno, vixit Clotharius Rex Francorum annos quadraginta quatuor regnauit, ex hac vita migravit, relicto totius regni herede suo filio Dagoberto. Sed antequam de successore agamus, quae de eo sunt reliqua, nec ceteri anni peritudo detrahi possunt, hic memoria digna in medium affertur: et penum quae ab Aimoino in hac viciaria narratur:

Hic, inquit, Clotharius beatus Salpitius tunc quidem Archidiaconus, postmodum autem Biterreus Episcopus, anteriori tempore a regis libertate a se liberum inuadit, septem primis diebus confinnato ieiunio. Fuit autem Clotharius pius, litterarum, rituum, Diplomatum, pauperibus necessaria tribuens, Ecclesiarum Domini, atque sacrorum utilitati consulens. Verum tamen praedictum seruum a se ipso subreptum est ei, vt beatum Lupum Sacerdotem dicitur a se ipso expulsum, in exilium mitteret. Sed praestat haec petere ex Actis ipsius Lupi sanctissimi viri, vbi causa exili palchre textur, & Regis penitentia

digna memoria recensetur, Causa enim, cur c. Alaric, in rebus ab eo gestis sic aperitur.

Postquam Clotharius Burgundiae regnum obtinuit, Farulfum virum multa saeculi dignitate pollentem ob regia negotia curanda se ablegauit. Is a Rege Latere digressus eius iussa quam primum excoertur, vbi prope Senones venit, multa animi indignatione caput per-moueri, quod sanctus Antistes ei cum moneribus obuiam non proderet. Deinde intra urbem susceptus, totum vultu beatum virum intuebatur. Sed auduit ab eo: Oportet semper obedire magis Deo, quam hominibus. Sacerdotis est plerumque regere, & Principes sancti diuina praecpta docere: itaque par est illis ad eum potius accedere. Farulfus ita & furore percussus, multa ad Regem de sancto viro sal-sa retulit, aduult etiam opera negotij Medogisli, qui in sancti Remigij suburbio monasterium tenuit, sancti Episcopi locum occupare conabatur. Is ergo nescius viri regis aures incantantibus, Clotharius Rex commotus beatum Antistitem iubet exulare Vi-nemagi, qui est Neustriae pagus, vbi eam inualto conuertit se tradit, additque demum in ipsum opera sancti Ragnigisli Archidiaconi & sancti Vuinebandi reuocatum fuisse.

Quanto autem eum Rex Clotharius accepit desiderio, ista ibi si. b. dicitur: Letatur Rex & precere omnes gratulantur tanti Antistitis praesentia: contemplantur eum Rex, patate flexus, ad pedes eius humi prosternitur: veniamque ab illo deprecatur. Cernens vero eum afflictum, corpus eius macie confectum, caput intorsum, barbatoque minime rasam ob cumulatissimum abstinentiae rigorem: tremens & euilans Rex cum multo genitu eius miserris se regem faceret, & sancti viri delatoribus dira imprecatur: iubeatque eum honorifice tractari, contempnaque & barbata redderi. Postquam autem suus ei dolor reditus est, eius iterum voluit Rex conuulso interesse. Ibi sum, Christo agente, repentina conuersione cernere erat regem ex persecutore factum ministrum beati viri, & sui manibus ei cibum porrigentem, qui antea illi penuriam attulerat.

Rursus vero petens sui facinoris veniam, a sancto Episcopo lenatur e pulchre, multi a quo ei offert numerata Ecclesiae vsibus profutura, atque ita demum iubet eum ad suam urbem se recipere. haec enim de sancti Lupi ab exilio restitutione: ex quo discant sacerdotum cultores se esse debere iustitiae, & nihil remittere facie: dotalis constantiae timore Regum. Siquidem alterum de duobus sit necessarium fore, vt vel cedentes veritati Reges, & victi virtute, se (vt decet) subiciant sacerdotibus, vel si resiliant, obstinateque eisdem persequantur, parari sibi hac ex parte maiorem gratiam, & gloriosiore preparari coronam sacerdotes ipsi non dubitent, secundum illud Ambrosii in obitu Valentini: Felicium Episcopos persequantur Imperatores, quam diligant. Porro quod pertinet ad sanctum Lupum, vir mirificus egregia clauit sanctitate, inque edendis miraculis mite virtus eius enituit.

Defuncto igitur Clothario Rege, eius filius Dagobertus solus potitur Francorum regno, cuius regimini reliquerat Clotharius praefectum Pipinum Ducem Neustriae, quem sibi in maiorem domus ob egregias ipsius virtutes idem Clotharius adscieuerat. Sed tanti viri summa pietate insignis memoria haud est praeterenda. Dicendus hic Pipinus eius nominis primus, ex quo duo alij, secundus scilicet, ipsius nepos, & tertius ipius secundus nepos, qui etiam regnum Francorum per Zachariam & Stephanum Romanos Pontifices est adeptus: vt videas, ex quibus progenitoribus ille prouenerit. Accepimus ista ex Stephano Abbate, qui res gestas S. Modaldi Archiepiscopi Treuicenis profecutus est: vbi, ne confundatur: historia de duobus Pipinis viti clarissimis genus textur. Prior enim, de quo est sermo, fuisse ponitur Carlomanni senioris filius, qui ex nupta sibi fetarigiosissima femina hos accepit liberos, Grimoaldum, Gertudem, & Beggam pietate omnes insignes, ex Begga autem iuncta matrimonio Ansegiso filio sancti Aualsi postea Metensis Episcopi, sic natus Pipinus iunior, senioris nepos, eius nominis secundus, ex quo natus est Carolus cognomento Martellus: ex Carolo vero tres sunt geniti filij, Carolus, Carlomannus, atq; Pipinus tertius ordine, primus autem eius generis Rex Francorum.

III.
S. LVPVS
SENONENSIS
EPISCOPUS
EXVLAT.

IV.

V.

TRIS PIPI-
NINI.